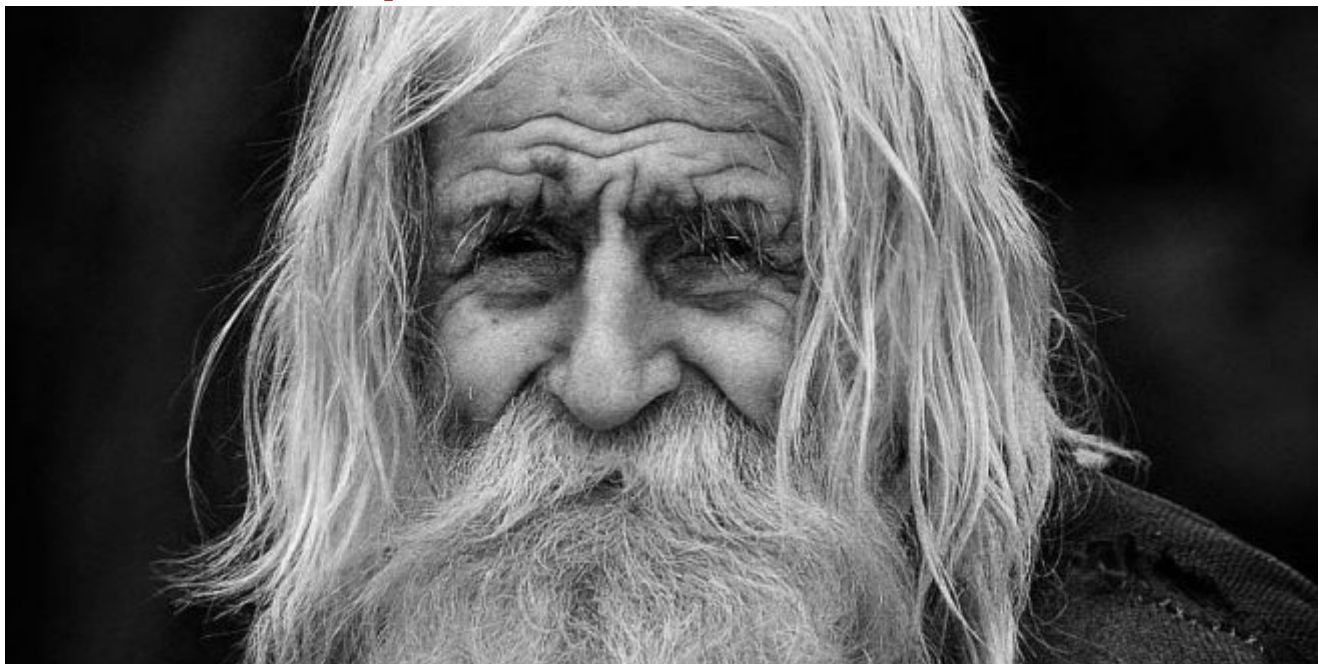

Бог обича смирениите

Днес се изпълват седем години от кончината на дядо Добри. Човек с голямо сърце и пример за всички ни. Споделяме един текст в негова памет, публикуван в „Добротолюбие“ ден след кончината му. Бог да го прости! Вечна и блажена да бъде паметта му!

„Моли се на Ангела пазител! Той много помага и се моли на Бог за теб!“.

Това ми каза дядо Добри, когато го видях за първи път в притвора на храм-паметника „Св. Александър Невски“. Един чуден старец – в старомодни дрехи, приведен под тежестта на годините и живота, идващ сякаш от минало време, а принадлежащ всъщност на бъдещето. Бъдещето, което всички ние чакаме може би със страх. А той, като че ли пратеник от там с блага, смирена сила ни показваше и казваше как да го достигнем. Пример, който няма да забравим, и съвети, които ще са като записани на каменни плочи в сърцата ни.

Тези дни всички повтаряме, че паметта за дядо Добри няма да бъде забравена. Дали наистина е така? Дали ще се сещаме за човека, който ни учеше на добро и на дейна вяра в Бога? Или ще се увлечем по временния блясък на реалити „героите“?

Много хора след срещата си с дядо Добри казват, че е светец, че е бил

прозорлив, че предугаждал разни неща. Един мой близък приятел ми разказа как като студент отишъл на служба и се причастил на Литургията. След това с негови приятели излязъл от храма и отишъл на кафе. На връщане решили да минат през Патриаршеската катедрала, за да се поклонят и да запалят по свещичка. Там бил и дядо Добри – смирено стоял до входа и събирал милостиня. Наближили момчетата стареца, дали му пари и му целунали ръка. „Да си прочетеш молитвите след причастие! Трябва да благодариш на Бога, че те удостои да се причастиш“, казал дядо Добри на моя приятел, без да го познава, без да може да знае, че той се е причастил преди това.

Разказвали са ми, че веднъж попитали дядо Добри защо прави поклон на всеки човек, когато го срещне. „Защото всеки има Ангел пазител. Покланям се на Ангела-пазител и го моля да се моли за човека“, отговорил божият човек.

Старецът от Байлово ходеше пеша до София, а след това, на по-стари години, ходеше и с автобуса. Сега някой от нас способен ли е да ходи толкова много и то, за да събира пари за храмовете. Не да проси, а да дарява.

В тези дни няма как да не се замисли човек дали ще се роди някой друг като дядо Добри. Не знам. Може би. Знам обаче, че той ще продължи да дава пример за доброта и жертвеност, защото в това се състои смирението – да жертваш себе си за другите.

Бог да го прости!

И да не забравя, дядо Добри все така да казва по някоя молитва за нас. За тия, дето желаеха да го виждат и чуват. Дано някой ден се срещнем отново и поговорим повече. Надявам се...

Автор: Ангел Карадаков

dobrotoliubie.com